

זרע שמשון המפואר

עם פירוש פרי שמשון

קובץ דרושים ערבים ומתוקים,
מרגליות זוהרות באור יקרות, מתורת רבינו
סיני ועוקר הרים, הפועל ישועות בקרב הארץ.
רבינו החיד"א וגדולי הדורות העידו עליו גדולות ונצורות.

המקובל האלקי החכם
רבי שמשון חיים נחמני זיע"א
בן רבי נחמן מיכאל זיע"א

מחבר הספרים הקדושים
'תולדות שמשון' ו'זרע שמשון'
אשר בירך והבטיח בני חיי ומזוני טבי ללומדים בתורתו,
ורבים נושעו בזכותו בכל מילי דמיטב.

בוס ישועות

ליקוט מהמחברים זי"ע אשר אמרו שהלימוד
בספריהם פועל ישועות, ומהמחברים זי"ע
שנפטרו ללא זש"ק וטמנו כוחם בספריהם,
העוסקים בתורתם זוכים לישועות כמפורסם.

ל"ז האון המקובל חסידא קדישא
רבי שמשון חיים בן רבי נחמן מיכאל נחמני זי"ע
לפמוד - להחננה - להדושה.

שם ושארית לדברים

גליון תצ"א | פרשת ויקהל

פרשת ויקהל חידוש ג

הלימוד מהפסוק שצריך לחלל שבת עבור פקוח נפש

שְׁבַשְׁשֵׁת יָמִים תּוּכַל לַעֲשׂוֹת כָּל מְלֶאכֶתְךָ^א, דְּהִינּוּ כְּשֵׁאתָה יוֹדַע אִימְתִי שַׁבָּת, שְׁאֵז בַּחַל תּוּכַל לַעֲשׂוֹת כָּל מֵה שְׁתַּרְצָה, אֲזוּ וּבִיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת לֹא תַעֲשֶׂה כָּל מְלֶאכָה^ב. אָבֵל כְּשֵׁאתָה בַּמִּדְבָּר וְלֹא תּוּכַל לַעֲשׂוֹת בְּשֵׁשֶׁת יָמִים כָּל מְלֶאכֶתְךָ רַק כְּדֵי פְרִנְסָתְךָ, אֲזוּ אִף בִּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי לֹא תּוּכַל לִשְׁמֹר לֹא תַעֲשֶׂה כָּל מְלֶאכָה, מִפְּנֵי שְׁאֵף בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם תַּצְטַרֵּךְ לַעֲשׂוֹת כְּדֵי פְרִנְסָתְךָ.

רמז נוסף שבית המקדש לא לדחות שבת

וְעַל זֶה אָמַר הַכְּתוּב (יחזקאל כב, ח) 'קִדְשֵׁי בְּזִית וְאֵת שַׁבְּתֵי חִלְלָתָ'. דְּאִמְרִינָן בְּרִישׁ מִסְכַּת יְבָמוֹת (ו, א) יָכוֹל יֵהָא בְּנִין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ דְּוָחָה שַׁבָּת תִּלְמוּד לומר (ויקרא יט, ל) 'אֵת שַׁבְּתֵי תִשְׁמְרוּ וּמִקְדָּשִׁי תִירְאוּ וכו'". וְזֶהוּ 'קִדְשֵׁי בְּזִית' כְּלוֹמֵר שְׂאִינֵם חֲשׁוּבִים לְפִי שְׂאִין דְּוָחִין אֵת הַשַּׁבָּת, וְאַחֵר כֵּךְ אִף 'אֵת שַׁבְּתֵי חִלְלָתָ', הֵם תִּרְתִּי דְּסִתְרָן אֶהְדִּיָּה.

פְּסוּק (שמות לה, ג) 'לֹא תַבְעֲרוּ אֵשׁ וְכו' [בְּכָל מְשַׁבְּתֵיכֶם בְּיוֹם הַשַּׁבָּת]'. פֶּסֶק הַרְמַב"ם ז"ל בְּפֶרֶק ב' מֵהִלְכוֹת שַׁבָּת (הכ"ב) וְזֶה לְשׁוֹנוֹ, הִמְחִיל בַּמִּדְבָּר וְלֹא יָדַע מִתִּי הוּא יוֹם שַׁבָּת, מוֹנֶה מִיּוֹם שְׁטַעַה שְׁשֶׁה וּמִקְדָּשׁ שְׁבִיעִי [וכו'], וּבְכָל יוֹם וְיוֹם וְאֶפְלוּ בְּיוֹם זֶה שְׁמִקְדָּשׁ וּמִבְדִּיל בּוֹ מֵתָר לוֹ לַעֲשׂוֹת כְּדֵי פְרִנְסָתוֹ בַּלְבָּד כְּדֵי שְׁלֹא יָמוּת, עכ"ל.

וְזֶהוּ 'לֹא תַבְעֲרוּ אֵשׁ בְּכָל מְשַׁבְּתֵיכֶם בְּיוֹם הַשַּׁבָּת'. כְּלוֹמֵר בְּכָל מְשַׁבְּתֵיכֶם אִי אֵתָה מִבְּעִיר בְּיוֹם הַשַּׁבָּת, דְּהִינּוּ כְּשֵׁאתָה מִבְּעִיר (ו) בְּיָשׁוּב, אָבֵל אִם תִּהְיֶה בַּמִּדְבָּר אֲזוּ תַצְטַרֵּךְ לְהַבְעִיר אִף בְּשַׁבָּת לַעֲשׂוֹת פְּרִנְסָתְךָ.

רמז נוסף לכך בפסוקים בפרשת יתרו

וְאֶפְשָׁר שְׁלֹזָה רִמָּז הַכְּתוּב בְּאִמְרוֹ (שמות כ, ט-י) 'שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וְעֵשִׂיתָ כָּל מְלֶאכֶתְךָ', 'וְיוֹם הַשְּׁבִיעִי וְכו' [שַׁבָּת לֵה' אֱלֹהֶיךָ לֹא תַעֲשֶׂה כָּל מְלֶאכָה]'. כָּל זִמָּן

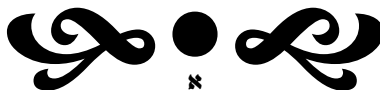
סיכום החידוש:

ב, נלמד מסמיכות הפסוקים שאין בית המקדש דוחה שבת. ורבינו מביא את הפסוק ביחזקאל קִדְשֵׁי בְּזִית וְאֵת שַׁבְּתֵי חִלְלָתָ שאם בני ישראל היו מבזים את הקדשים אך היו שומרים שבת, לפחות היה להם איזה מענה, אך כשגם מחללים שבת הם תרתי דסתרי.

הובאו שני לימודים מהפסוק. א, לענין פקוח נפש. שחייבים לדחות השבת עבור פקוח נפש. שכך אומר הפסוק לֹא תַבְעֲרוּ אֵשׁ בְּכָל מְשַׁבְּתֵיכֶם בְּיוֹם הַשַּׁבָּת, דוקא כשאתם במושבותיכם לא תבערו, אך כשאתם במדבר במקום סכנה אז תבערו כדי צורך אוכל נפש. וכן נלמד מהפסוק בפרשת יתרו.

פרי שמעון

- א. בדפוס מלאכות. ב. היינו שתשבות מכל המלאכות. ג. נראה שהוא המשך לסוף חידוש א', שם מיידי בענין שאין בית המקדש דוחה שבת. ד. כולכם חייבין בבבדי. נלמד מהמשך הפסוק 'אני ה'". ה. הנביא אומר לישראל, אתם מבזים את בית המקדש שאינו חשוב כי אינו דוחה שבת, ואת השבת עצמה שמורה יותר ממנו אתם מחללים.

פרשת ויקהל חידוש ה

שלש דרכים מדוע נחסר דוקא האות י' מהנשאים

למלאכת המשכן חטאו ביו"ד וה"א, וקיימא לן^א (כתובות לב, ב) כדי רשעה אחת אתה מחיבו ואי אתה מחיבו משום שתי רשעיות, ועל כן נדונו בחמורה, שנעדרה יו"ד שהוא רמז לעולם הקא שהיא החמורה.

פירוש נוסף, אין להם זכות כ"כ במה שבא מעוה"ב

אי נמי, שכל ישראל הביאו ממונם דהינו ממון העולם הזה לעשות המשכן שהוא סימן לעולם הקא, אמנם הנשאים הביאו את אבני השם שבאו להם דרך נס^ב והינו כמו ממון של עולם הקא. וכדי שלא תאמר שנדבתם גדולה מנדבת ישראל, משום הכי נעדרה יו"ד משמם לומר שאין להם כל כך זכות על זה, שהרי לא הביאו כלום מממונם, והיו"ד הוא רמז לעולם הקא שנבצר ביו"ד.

ג. נחסר הירד שמרמו שנחסר היד והמנה שלהם

ועוד בא שלישיה, במה שמצינו באותיות רבי עקיבא, אין יו"ד אלא יד, ואין יד אלא מנה שנאמר (בראשית מג, יד) ויתרב משאת בנימן ממשאת כלם חמש ידות. ולפי שהם לא הביאו מנה (חלק) לנדבת המשכן, נעדרה יו"ד, דאין יו"ד אלא יד^א.

סיכום החידוש:

התנדבו תחילה למשכן, וכפי שיבואר בשלשה דרכים.

פסוק (לה, כז) 'והנשאים הביאו', אמר רבי נתן מה ראו נשאים להתנדב בחנכת המזבח תחלה ולא עשו כן בנדבת המשכן, אלא אמרו יתנדבו עבור מה שיתנדבו ומה שייחסר אנו משלימין אותו, כיון שהשלימו עבור הכל, הביאו אבני השם וכו', ולפי שנתעצלו מתחלה נעדרה אותי משמם, 'והנשאים' כתיב, עד כאן (רש"י).

יש לירקק, טעמא מאי נענשו בענש זה, ומה מדה כנגד מדה איכא.

א. חיסרו צדקה המרמו בי"ד

וידוע מה שכתב הרב זלה"ה (ליקו"ת להאריז"ל ישעיה לב, יז) שבנתינת הצדקה יש לו לאדם לכוף (ישעיה לב, יז) והיה מעשה הצדקה שלום^א, והפרוטה שהוא נותן לעני הוא רמז ליו"ד שבשם וכו'. והם שלא הביאו צדקתם ונדבתם לה, נעדרה אות יו"ד משמם.

ב. חסרו במשכן המרמו לעוה"ז ועוה"ב, הירד מרמו לעוה"ב

ועוד בדרך אחר, אמרו בזהר (ח"ב קכז, א) כי המשכן הוא רמז לעולם הזה ולעולם הבא, והם שלא הביאו נדבתם תחלה

א. והנשאים הביאו את אבני השם ואת אבני המלאים לאפור ולחשן. ב. היינו אות יו"ד, שתמיד כתוב בתורה עם יו"ד, או הנשאים או הנשאים. ג. במעשה הצדקה יש שלימות שם הוי"ה. ד. זה לשונו: ומורי ז"ל אמר כוונה אחת בצדקה על פי זה: כי זרוע אדם הנותן הוא בסור ו', וה' אצבעות הנותנות ה', וה' אצבעות המקבלות ה', והפרוטה י', הרי 'והיה' (אותיות שם הוי"ה). והו' 'והיה' מעשה הצדקה שלום. ה. לשון הזהר: ברא דא אתעביד משכנא ואתבני, דאיהו בדיוקנא דעלמא דלעילא ובדיוקנא דעלמא תתא. ו. שירי"ד מרמו על העולם הבא, וה"א מרמו על העולם הזה (מנחות כט, ב) והיות וחסרו במלאכת המשכן המרמו על עולם עבא ועולם הוה, חסרו באותיות האלו. ז. רבינו בא לתרץ מדוע נעדרה דוקא אות י' ולא אות ה', שהרי כתוב 'והנשאים'. ח. דרך נוספת לבאר חסרון היר"ד המרמו על עולם הבא. ט. שהענינים הורידו להם יחד עם המן את האבנים טובות ומרגליות, כמובא ביומא (עה, א): מלמד שירדו להם לישראל אבנים טובות ומרגליות עם המן, 'והנשאים הביאו את אבני השם', תנא נשאים משם (ענינים), וכן הוא אומר (משלי כה, יד) 'נשאים ורוח וגשם אין'. י. מליצה זו על פי הפסוק (ישעיה ו, יג) נעדר בה עשריה. יא. שלא היה להם יד ומנה במשכן.

חמור. ב, הנשיאים קבלו את אבני השוהם בדרך נס מהעננים כטובת עולם הבא, ואין להם זכות כמו ישראל, לכן נחסר היו"ד המרמז על עולם הבא.

דרך ג, משום שלא הביאו מנה למשכן נחסר להם היו"ד דהיינו יד ומנה, ומרמז שעל אף שהביאו תרומה חשובה, מכל לא היה להם כל כך חלק במשכן, היות ולא הביאו מהממון שלהם אלא ממה שהעננים הביאו.

דרך א, היו"ד מרמז לצדקה, והם לא נתנו צדקה למשכן, לכן נעדרה היו"ד המרמז לצדקה, משמם.

דרך ב, היו"ד מרמז לעולם הבא, ויש בזה שתי אופנים. א, המשכן מרמז לעולם הזה ועולם הבא, והם שלא הביאו למשכן חיסרו בשתייהם, אמנם היות שאין חייבים על שתי רשעויות דנו אותם רק על החמורה ונחסר האות יו"ד המרמז על עולם הבא שהוא

אור החיים הקדוש - רבי חיים בן רבי משה זיע"א

קחו מאתכם תרומה לה' כל נדיב לבו וביאה את תרומת ה' זהב וקסף ונחשת (שמות לה, ה)

אומרו יביאה פירוש יביא לבחינה הנעלמת עם תרומת ה', וביאר הכתוב מי הוא אשר יביאה ואמר כל נדיב לבו פירוש העושה דבר מנשיאות הלב אשר ידבנו לצד התנועות הרוחנית השוכן בלב בחשק הדבר יפעיל במושכל נעלם אבל אם יביא התרומה בלא נדיבות לב אין זה פועל במושכל.

יביאה את תרומת ה'. פסוק זה מראה באצבע כי לבד המורגש יש המושכל והוא מאמרם ז"ל (תיקונים תיקון כ"א) כי מעשה התרומה מושכל היא בחינת השכינה כי לה יקרא תרומת ה' ועל ידי מעשה התרומה יפעיל בה דבר טוב ויחבר אוהל בל ימוט, ועיקר הרצון במעשה הוא המושכל, והוא

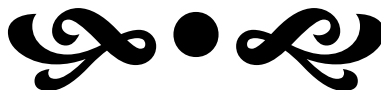

בן לאשרי - רבי יצחק בן רבי אשר אנטשיל הכהן זיע"א

לא תבערו אש בכל משבתיכם ביום השבת (לה, ג).

ללמוד תורתנו הקדושה שנקראת אמת. ולפשוטי עם שאינם יודעים ללמוד יאמרו תהלים שבקש דוד המלך ע"ה שיחשב כעוסק בנגעים ואהלות, ועל ידי זה הקב"ה ששמו שלום ישים עלינו שלום, ולא יארע לנו שום רע חס ושלום בכל השבוע ויושיענו תיכף, אמן כן יהי רצון.

לא תבערו אש בכל משבתיכם ביום השבת. גימטריה וטרם לשבת לשוב תהילים באמת שלום. הכונה על פי מה שכתבו בספרים הקדושים דערב שבת קדש הוא זמן תשובה על מה שפגם בכל השבוע, ושוב לא יהיה בכלל (תהלים נ, טז) 'ולרשע אמר אלקים מה לך לספר חוקי', ויוכל בשבת קדש

לימוד יומי מהספר הקדוש יסוד ושורש העבודה

מהאי גברא רבה ויקירא, מחצב סנפירא וכו', כמוהר"ר אלכסנדר זיסקינד בכמהר"ר משה.

פרשת ויקהל

להתפלל על המזונות

עצומה גבורות ה' גבורות ה', כי בודאי הוא אחד מגבורותיו של הבורא יתברך שמו ויתעלה וחכמתו הנפלאה בזה, שאין שום שכל אנושי יכול להשיג אף אפס קצהו איך הוא הזרע גדולו מן הארץ, וכבר בארנו מזה למעלה באריכות בשער הא' ודי בזה. ויזהר לדקדק בה"א דהמוציא כמבואר למעלה במאמר הנ"ל, גם בתיקונים (תי' יז לא, ב). ויזהר בכל התיקונים שמבואר במאמר הזהר הקדוש הנ"ל. גם יזהר האדם מאד בכל הדינים המבוארים בשלחן ערוך אורח חיים סימן קס"ו בענין בציעת הפת, ובכל הדינים המבוארים שם בסימן זה.

זהירות בברכות

גם יזהר האדם מאוד בדין המבואר בסימן קס"ה סעיף ו', שאם אכל מפת הבאה בכיסנין שיעור שאחרים רגילים לקבוע עליה, אף על פי שהוא לא שבע ממנו, מברך עליה המוציא וברכת המזון לאחריו. והן עתה בעונותינו הרבים נבוכו בזה רבות בני עמינו שאינם נזהרים בזה, וביחוד עוברי דרכים אוכלים בלי נטילת ידים ובלא המוציא מפת הבאה בכיסנין, דהיינו שגלושו בחמאה וחלב, אכילה מרובה עד שהם שבעים, וגם אין מברכים אחריו ברכת המזון, ועוברים על דינא דגמרא, לכן ירא שמים יזהר בזה מאוד.

לטבול פיתו במלח, ולהזהר בפרורי הלחם

ויזהר האדם אף בשבת ויום טוב לטבול פרוסת המוציא במלח ג' פעמים, האריז"ל.

ויזהר האדם שלא לזלזל בפרורי לחם, כמבואר בזהר הקדוש פרשת פנחס (רמד, א) וזה לשונו, מאן דמזלזל בנהמא וזריק ליה בארעא, עניותא רדיף אבתריה [מי שמזלזל בפת וזורקו בארץ, העניות רודפת אחריו], עד כאן לשונו.

גם איך ראוי לאדם להתנהג כמו שאמרו בזהר הקדוש פרשת מקץ (קצט, ב), אף שמזונותיו של אדם קצובים ומוכנים לו, ועבר כירה מוכן הוא לסעוד סעד להביא לפניו לאכול מן המוכן, עם כל זה יתפלל קודם אכילתו לפני השם יתעלה ויתרומם על מזונותיו. וזה לשונו שם בזהר הקדוש, פתח ואמר קרא אבתריה (משלי כח, ח) 'איש אמונות רב ברכות', דא הוא בר נש דמהימנותא דקודשא ב"ה ביה, כגון רבי ייסא סבא, דאף על גב דהוה ליה מיכלא דההוא יומא למיכל, לא הוה מתקן ליה עד דשאל מזונא קמי מלכא קדישא, לבתר דצלי צלותיה ושאל מזוניה קמי מלכא כדין הוה מתקין, והוה אמר תדיר לא נתקין עד דינתנון מבי מלכא [פתח ואמר מקרא שאחריו 'איש אמונות רב ברכות', זה הוא אדם שאמונתו של הקב"ה בו, כגון רבי ייסא סבא, שאף על גב שהיה לו מאכל של אותו יום לאכול, לא היה מכינו עד ששאל מזון לפני המלך הקדוש, אחר שהתפלל תפילתו ושאל מזונו לפני המלך אז היה מכין, והיה אומר תמיד לא נכין עד שינתנו מבית המלך], עד כאן לשונו.

ובודאי כי הוא זה כל האדם יכול לקיים עבודה זו לבוא אל המלך, מלכו של עולם, להתחנן לו ולבקש מלפניו על מזונותיו קודם הנטילה בתפלה קצרה בזה הלשון, יהי רצון מלפניך רבון כל העולמים ואדוני האדונים שתתן לי פרנסתי ומזונתי ומזונות כל ישראל ברחמיך הרבים, והטריפני לחם חקי בהיתר ולא באיסור, ויקוים בי מקרא שכתוב (תהלים קמה, טז) 'פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון', עד כאן, ודי בזה.

הכוונה בברכת המוציא

ואחר זה יברך ברכת המוציא בכוונה עצומה. וראוי לאדם כשיסיים סוף ברכה המוציא לחם - מן - הארץ, שיכוין במחשבתו בשמחה

בקשת רבינו בצוואתו:

בקשתי היא במאד מאד שיקבעו בו שיעור לימוד בכל יום, ומבטיח אני אותם שאהיה מליץ טוב בתמידות בעדם בעולם העליון,

מתוך ספרי הגה"צ רבי יצחק הכהן
ב"ר אשר אנטשיל זי"ע - הצדיק הרב הוברמן מרעננה

עורך: הרב עוזיאל אדרי
רב המרכז הרפואי סורוקה

חדש! ניתן לשמוע וורטים וסיפורים מהבן לאשרי ברכה משולשת זי"ע
בקהל הישועות 0733-454-554 שלוחה 7

אבנים טובות יהלומים מעננים חשוכים

המשכן ניתן בבגדי כהן גדול, הדא הוא דכתיב 'והנשיאים הביאו את אבני השוהם ואת אבני המילואים לאפוד ולחושן' (שמות לה, כז). אמר הקב"ה, 'בניי' שנודדו יכתב שהביאו 'והותר' (שמות לו, ז). והנשיאים' שנתעצלו חיסר אות אחת משמם שכן כתיב 'והנשיאים' חסר יו"ד, כיון שנגמר המשכן הקדימו והביאו קרבן בזיוזות, הדא הוא דכתיב 'ויקריבו נשיאי ישראל' (במדבר ז, ב).

וכן בספרי (נשא). 'ויקריבו אותם לפני המשכן' (במדבר ז, ג). באו ועמדו לפני המשכן ולא קיבל משה מהם, עד שנאמר לו מפי הקב"ה 'קח מאיתם' (במדבר ז, ה). הא הסכימה דעתם לדעת עליונה. רבי נתן אומר וכי מה ראו נשיאים להתנדב בקרבנות תחילה, ובמלאכת המשכן לא התנדבו בתחילה, אלא כך אמרו נשיאים יתנדבו ישראל מה שמתנדבים ומה שמחטרים אנו משלמים. כיון שראו נשיאים שהשלימו ישראל את הכל שנאמר 'והמלאכה הייתה דיי' (שמות לו, ז). אמרו הנשיאים מה עלינו לעשות שנאמר 'והנשיאים הביאו את אבני השוהם' (שמות לה, כז). לכן התנדבו כאן תחילה. מבואר מזה 'נשיאים' כפשוטו 'הנשיא' ממש.

ויש לומר דאלו ואלו דברי אלקים חיים. הדנה באמת צריך להבין דאמרו חז"ל במסכת יומא (עה, א). לעיל שיחד עם המן ירד מהעננים לכל ישראל אבנים טובות, אם כן מדוע לא הביא איש אחר מלבד הנשיאים את אבני השוהם, ואין לומר שירדו האבנים טובות ואלו רק ליד הנשיאים דווקא, אם כן אתה מטיל קינאה בסעודה בירידת המן ואין עושים שם.

כאומרם ז"ל במסכת מגילה (יב, א). 'על גלילי כסף ועמודי שש מטות זהב וכסף' (אסתר א, ו). תניא רבי יהודה אומר הראוי לכסף ישב על מיטת כסף הראוי לזהב לזהב, אמר לו רבי נחמיה אין עושים כן, שאם כן אתה מטיל קינאה בסעודה ומקנאים אלה באלה, אלא המיטות עצמן היו של כסף ורגליות של זהב ונתקיים בהן מיטות זהב וכסף.

ויש לומר הנה אמרו רז"ל במסכת סוטה (ה, א). אמר רבי חייה בר אשי אמר ר' תלמיד חכם צריך שיהא בו מעט גאווה אחד משמונה בשמינית, אמר רבי הונא בריה דרב יהושע ומעט ראוי כי סאסא לשבולת. פירש רש"י אחד משמונה בשמינית, משקל קטן הוא והיינו עוכלא כלומר צריך שיהיה בו מעט גאווה, שלא יהו קלי הראש מסתוללין בו ויהא דבריו מתקבלין עליהן בעל כרחם. ומעט ראוי ליה כי סאסא לשיבולת, גאוה והוגנת לו לתלמיד חכם שיהיה בו מעט גאווה ומעט ראוי לסאסא המעטרת את השבולת. אם כן תלמיד חכם הממנים אותו פרנס על הצבור צריך להיות בו על כל פנים קצת גיאות שמינית שבשמינית.

והנה כתב בספר 'שם משמואל' (לך לך, יט). ובזה הקדוש (רע"א מהימנא ח"ג רנא, ב). דאינון עננים חשוכים דמכסיין

'והנשיאים הביאו את אבני השוהם' (שמות לה, כז). בפירוש התיבה 'הנשיאים' ש' ב' דעות. א. 'נשיאים' מלשון 'עננים' כדכתיב 'נשיאים ורוח וגשם אין' (משלי כה, יד). כאומרם ז"ל במסכת יומא (עה, א). 'הם הביאו אליו עוד נדבה בבוקר בבוקר' (שמות לו, ג). מאי 'בבוקר בבוקר' אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן הנשיאים הביאו תרומה ממה שירד להם עם המן 'בבוקר בבוקר', שנאמר 'וילקטו אותו בבוקר בבוקר' (שמות טז, כא). מלמד שירדו להם לישראל אבנים טובות ומרגליות מהעננים, 'והנשיאים הביאו את אבני השוהם' תנא. 'הנשיאים' הן 'עננים' ממש, וכן הוא אומר 'נשיאים ורוח וגשם אין' (משלי כה, יד). פירש רש"י שהביאו נדבה מאותן אבנים טובות שירדו להן מהעננים ממה שהיו מוצאים ללקוט את המן בבוקר בבוקר.

וכן כתב בתרגום יונתן בן עוזיאל (לה, כז-כח) וענני שמיא זולין לפישון ודליין מתמן ית אבני בורלות חילא וית אבני אשלמותא לשקעא באפודא ובחושנא ומחתן יתהון לצורך עבידתא. [וענני השמים הלכו לפישון ודלו משם את אבני בורלות חול ואת אבני המילואים להשקיע באפוד ובחושן ויורידו אותם על פני המדבר, והלכו נשיאי ישראל ויביאו אותם לצורך העבודה].

ב. 'נשיאים' כפשוטו 'נשיא'. כפירוש רש"י אמר רבי נתן מה ראו נשיאים להתנדב בחנות המזבח בתחילה ובמלאכת המשכן לא התנדבו בתחילה, אלא כך אמרו נשיאים יתנדבו ציבור מה שמתנדבין ומה שמחטרים אנו משלמים אותם, כיון שהשלימו ציבור את הכל שנאמר 'והמלאכה הייתה דיי' (שמות לו, ז). אמרו נשיאים מה עלינו לעשות, הביאו את אבני השוהם, לכן התנדבו בחנות המזבח תחילה ולפי שנתעצלו מתחילה נחסרה אות יו"ד משמם והנשיאים כתיב.

כאומרם ז"ל במדרש רבה (במדבר יב, טז). 'ויקריבו נשיאי ישראל' (במדבר ז, ב). למה נודדו הנשיאים לבוא ולהקריב תחילה, ובמלאכת המשכן נתעצלו ולא הביאו אלא אבני שוהם ואבני מילואים באחרונה. לפי שבשעה שאמר משה 'כל נדיב לבו יביאה את תרומת ה' (שמות לה, ה). שלא אמר להם להביא. אמרו, יביאו העם מה שביבאו, ומה שיחסרו נאמרו אחרונה. שמוחו כי ישראל במלאכת המשכן והביאו בשמחה כל נדבה ובזיוזות. ולשני בקרים הביאו כל הנדבה. שנאמר 'והם הביאו אליו עוד נדבה בבוקר בבוקר' (שמות לו, ג). וכתיב 'והמלאכה הייתה דיי' לכל המלאכה לעשות אותה והותר' (שמות לו, ז). לאחר שני הימים ביקשו הנשיאים להביא נדבתם ולא יכולו שכבר ציווה משה 'ויעבירו קול במחנה איש ואשה אל יעשו עוד מלאכה לתרומת הקודש' (שמות לו, ו). והיו הנשיאים מצירים על שלא זכו בנדבת המשכן. אמרו, הואיל ולא זכינו בנדבת

ברכה משולשת

מתוך ספרי הגה"צ רבי יצחק הכהן
ב"ר אשר אנטשיל זי"ע - הצדיק הרב הוברמן מרעננה

הבטיח בהקדמת ספריו: כל הלומד ויגיד בשמי דברי תורה,
אני מתפלל עליו תפילה קבועה בכל יום ואמליץ טובה עליו
לישועות מכל צרה, לשפע בכל טוב של קדושה והצלחה
ברוחניות ובגשמויות בעוה"ז ובעוה"ב, ושיתעורר ליבו ברוח
טהרה ויראת שמים לעבודת ה' באמת ובלבב שלם.

אורידך נאום ה' (ירמיהו מט, טז). ובתנא דבי אליהו לעתיד
יבוא עשו וישב בראש אברהם יצחק ויעקב וכל הצדיקים
עד שיבוא הקב"ה בעצמו וישליכוהו לחוץ, ועל כן מובן אשר
הנשמות הגבוהות שהיו בו לא יכלו להושיעו מאומה,
ואדרבה מחמתם נתגאה עוד יותר, ומחמת אלו הנשמות היה
גודל כוחו להרשיע עוד יותר, כי הסטרא אחרא בעצמם הם
פגרים מתים, אלא כל כוחם מחמת קדושה הנבלעת בהם
ועל כן להכניע כוחו של עשו נתבקש בראשונה להוציא את
בלעו מתוך פיו, ועל כל פנים שנשמות אלו שבקרב יתעוררו
לצאת ולא יהיה הוא והם דבר אחד.

והיינו, מה שאמרו בזוהר הקדוש הג"ל שיש עננין חשוכין
שכל קדושה שנופלת לשם נשתקעה רחמנא ליצלן. היינו,
שזו טומאת קליפת הגיאות שכל מה שמשיגים יותר השגות
אלוקיות ומתעלה במדרגה וקדושה מתגאה עוד יותר, ונופל
בגאווה ומשתקע בטומאה יותר רחמנא ליצלן.

והנה הנשיאים שהיו פרנסים היו מוכרחין להז, על כל פנים
לקצת גיאות שמינית שבשמינית, וכמו שאמר רבינו הקדוש
לכנו במסכת תרומות (קג, ב). בנס רבן גמליאל אצלו ומסר
לו סדרי נשיאות אמר לו בני נהוג נשיאותך ברמים וזרוק
מרה בתלמידים. פירש רש"י תהא מטיל עליהם אימה להודיע
נשיאותך, ותהא יושב בין הגדולים.

ונודע שבנדבת המשכן הוצרכה להיות ענווה וביטול הגאווה
והישות, כמו שכתב בעל התניא זי"ע בספר 'תורה אור'
(הוספות ויקהל קטו, ד). ולזה אומר 'קחו מאיתכם תרומה'
זו 'מאיתכם' דווקא להיניין בבחינת 'ביטול' רצון דאכתפיא.
ועל כן לא יכלו הנשיאים להתגבר בתרומת המשכן בתחילה,
כי היה בהם גאווה שמינית שבשמינית לצורך הנשיאות
כנ"ל, אמנם אחר כך כשראו שכבר השלימו הציבור את הכל,
נשבר ליבם בקרבם ונבטלו לשעה מישותם לגמרי עד שגם
העננין החשוכין נשברו, ועל ידי זה מאותן עננים עצמם
זכו לאבנים טובות, כמו שכתב הרב נחמן ערן בעל התניא
זי"ע בספר 'ליקוטי תורה' שהמהות האבנים טובות מעצמם
הם חושך חומרי, אלא שעל ידי ניצוצי אור השמי יתהפך
להאיר. שהחושך נהפך לאור על ידי שבירת ליבם וביטול
הגאווה והישות, הנפך החושך של אותן העננים החשוכין
שהם קליפת הגאווה, לאור גדול של אבנים טובות שהאירו
בבגדי הכהן הגדול על החושן במשכן.

ולפי זה יש לתווך בין שתי הדעות בפירוש התיבה
"הנשיאים", ששניהם אמת ש"הנשיאים" הביאו את אבני
השוהם, מה שזיכנו מה"נשיאים" מלשון "עננים" מהעננין
חשוכין כנ"ל, וכן יתיישב שפיר מדוע לא הביא איש אחר
מלבד הנשיאים את אבני השוהם, כי שאר בני ישראל לא
היו בגדר זה של הפיכת החושך לאור, ואם נביא שיש לו
גאווה שמינית שבשמינית לצורך נשיאותו, ואף על פי כן
הוא הופך את העננים החשוכין את הגאווה לענוה וביטול לה'
יתברך, וממילא לא יכלו שום אחד ישראל מלבד הנשיאים
לבוא למדרגה זו ששיגו את אבני השוהם, כשם שנופכו את
החושך לאור כך האבנים טובות שהם חושך חומרי התהפכו
להאיר.

על נהורין דשבעה כוכבי לכת, דאתמר בהון 'ותבואנה אל
קרבנה ולא נודע כי באו אל קרבנה ומראיהן רע כאשר
בתחילה' (בראשית מא, כא). "ומראיהן רע", חשוך "כאשר
בתחילה", דכל כך חשוך דעננין דלהון, דלא יכלין נהורין
לאגהרא להון, ובגין דא "ולא נודע כי באו אל קרבנה".
[יש עננים חשוכים שמכסים על אורות של שבעה כוכבי
לכת, שנאמר בהם 'ותבואנה אל קרבנה ולא נודע כי באו
אל קרבנה ומראיהן רע כאשר בתחילה' (בראשית מא, כא).
"ומראיהן רע", חשוך "כאשר בתחילה", שכל כך החושך של
העננים שלהם, שלא יכולים אורות להאיר להם, ומשום זה
נאמר "ולא נודע כי באו אל קרבנה"]. אותן עננין חשוכין
כל האור שבא אליהן לא יכולין לאגהרא להון, וכענין שבע
פרות שבחלום פרעה שכתוב בהן "ולא נודע כי באו אל
קרבנה ומראיהן רע כאשר בתחילה" (בראשית מא, כא). וי"ק
אבי אדמו"ר האבני נזר "וצללה" הגיד שזה קליפת הגיאות,
שאם בא בו אור מתגאה עוד יותר, ועל כן להוציא נשמת
דוד המלך ע"ה מלוט שהוא קליפת גיאות היה קשה מאד,
על כן סיבב השם יתברך שנשבה ביד המלכים, ושביי כאלו
איתניהו ביה והיה נעשה בהכרח נכבד לשעונו על כל פנים,
ואז היה זמן שיתעורר בו נפש דוד המלך ע"ה לצאת ולהיפרד
מקליפת לוט המקיפה, וזה שדרך אברהם אבינו ע"ה אחר
המלכים, שהם ה' מלכויות לעומת ד' כחות הרעות עבודה
זה גילוי עריות ושפיכות דמים וכוה הכולל, ובזה דחה
מנשמת דוד המלך ע"ה את כחות הרעות וקליפת הגיאות על
ידי הכנעת לוט, ומאז התעוררה נשמת דוד ונפרדה מכוחות
הרעות המקיפין לה והייתה מוכנת לצאת.

וכן כתב בספר 'שם משמאל' (מקץ, ט, תרע"ח). ונראה
הנהה ידוע שעשו ההשגה היה בו נשמות רמות ונשאות, ומכל
מקום לא הועילו לו שלא יצא לתרבות רעות, או שיכניסו בו
ההורי תשובה על כל פנים, והטעם יש לומר על פי דברי
זוהר הקדוש (רעיא מהימנא ח"ג רנא, ב). דאינון עננים
חשוכין דמכסיין על נהורין דשבעה כוכבי לכת, דאתמר בהון
'ותבואנה אל קרבנה ולא נודע כי באו אל קרבנה ומראיהן רע'
רע כאשר בתחילה' (בראשית מא, כא). "ומראיהן רע",
חשוך "כאשר בתחילה", דכל כך חשוך דעננין דלהון, דלא
יכלין נהורין לאגהרא להון, ובגין דא "ולא נודע כי באו אל
קרבנה". [יש עננים חשוכים שמכסים על אורות של שבעה
כוכבי לכת, שנאמר בהם 'ותבואנה אל קרבנה ולא נודע
כי באו אל קרבנה ומראיהן רע כאשר בתחילה' (בראשית
מא, כא). "ומראיהן רע", חשוך "כאשר בתחילה", שכל כך
החושך של העננים שלהם, שלא יכולים אורות להאיר להם, ומשום זה
נאמר "ולא נודע כי באו אל קרבנה"]. וי"ק אבי
אדמו"ר האבני נזר "וצללה" הגיד דזהו קליפת גיאות שלה
אינו מועיל הארת קדושה, שבשביל אורות אלו הוא מתגאה
עוד יותר, וחושב עצמו כאנשי המעלה עד כאן דבריו, והנה
קליפה זו מצינו בעשן ביותר כמו שנאמר "ודון לבך השיאך
שוכני בחגוי סלע מרום שבתו אומר בלבו מי יורידנו ארץ,
אם תגביה כנשר ואם בין כוכבים שים קנך משם אורידך נאום
ה' (עובדיה א, ג-ד). תפלתך השיא אותך ודון ליבך שוכני
בחגוי הסלע תופשי מרום גבעה כי תגביה כנשר קנך משם

לישוועתך קוית'י

על שולחנו של הגאון המקובל
איש האלקים הרב שמשון חיים בן הרב נחמן מיכאל נחמני ז"ע
מחבר הספרים הקדושים זרע שמשון ותולדות שמשון

פרשת ויקהל | גליון מס' 491

של מרים. וכך אמר להם. ראו נא לטובה, את היות בצלאל נכד חור, בנה של מרים. כלומר, ראו את כל הטובות שעשתה לכם אמו של חור, שבזכותה היתה לכם את הבאר, כל ארבעים שנה. ובנוסף, אף הקלה עליכם משעבוד מצרים, (שמות רבה א טו). ועוד, שהרי כל חכמתו של בצלאל, באה לו בזכותה של מרים, (שמות רבה מח ד).

אי לכך, וודאי שאתם חייבים בכבודו, וראוי שתקבלו את בניה, לפרנסים עליכם.

(זרע שמשון פרשת ויקהל, מאמר ו)

ויאמר משה אל בני ישראל ראו קרא ה' בשם בצלאל בן אורי בן חור.

חור בנה של מרים היה. (שמות לה, ז וברש"י)

למעלה, בפרשת כי תשא (לא ב), אמר ה' למשה, 'ראה קראתי בשם בצלאל בן אורי בן חור'. מדוע איפה, לא הקדים רש"י לציין שם, כי חור היה בנה של מרים.

ויש לומר, שבא רש"י לפרש כאן, את תוספת הלשון, ראו קרא ה', מה באה ללמדנו. בשלמא לעיל, כשאמר ה' למשה, ראה קראתי בשם, אפשר לפרש, כי היינו ראייה כפשוטה. והיינו, על פי מה שאמרו חז"ל (שמות רבה מ ב), שהראה ה' למשה בספרו של אדם הראשון, דור דור וחכמיו. הראה לו את חור, יחד עם מיתתו לשם שמים. ועוד הראה לו, את בצלאל בן בנו, זוכה להיות ראשון במלאכת המשכן.

אך כאשר דיבר משה אל בני ישראל, אשר לא ראו את ספרו של אדם הראשון, נשאלת השאלה, מדוע השתמש בלשון ראו. כדי ליישב קושיה זו, הוסיף רש"י, 'חור בנה של מרים היה'. כי הלא אמר ה' למשה, שישאל את ישראל, האם בצלאל הגון להם. ומכאן למדו חכמים (ברכות נה.), שאין ממנין פרנס על הציבור, אלא אם כן נמלכין בציבור. והיה חושש משה, שלא ישראל ירצו לקבלו. כי יחששו שתהיה בלבו שנאה עליהם, על שהרגו את אבי אביו, וינקום בהם.

לכן פירש רש"י, שהזכיר משה לישראל את חור, כדי להזכיר להם, את דבר היותו בנה

הלכתא כנחמני

פרשת הכסף

דוד! אני מסתובב אחרוני - כך מספר בעל החסדה. מרים אני את עיני, ואני רואה את המנה, ידידי מסכר הימים. וכה הוא אומר לי: טוב עשיתי אותך. אני חייב לך הכרת הטוב! המנה שבועות קודם לכן הודתתי לביטוי de המנה וסחחתי עמו על דא ועל הא, ובין הדברים אלוני אותו על פרשת הכסף. כשנעמו את אלוני, אנחנו... הכנתי חייב מה נצבו.

הנחתי לו שייקח לעצמו, את ברכת הפרעא. דיברתי עמו דברי חיבוק, וספרתי לו כמה וכמה סיפורים. לאחר מכן נפרדנו.

המנה שבועות אחר כך, כשנפגשנו. סיפר לי

כך: לקחתי את דבריו ברצינות, וחיזקתי לאחרתי קניתי סט יפה של הזרע משון, והתחלתי ללמוד בו מדי יום. לא חלפו מספר ימים וקיבלתי פרויקט גדול, ששכרו בצדו.

ולא רק זאת, סייעתי את הפרויקט בהצלחה, בחצי הזמן המיועד לפרויקט שכלה. ומאז ברוך ה' אני מקבל עבודות ופרויקטים נוספים וידי מלאות עבודה.

לאחר סיימתי את דבריו, והודה לי על היותי שליח טוב, נפרדנו, והלכנו איש לדרכו.

חלפו כחודשיים, והפלאפון מצלצל. על הצב, שלמה. מה שלומך? אני שואל. הוא עונה: אני רוצה לספר לך על התאמות נוספת של ברכת הזרע משון! אזני נדרכו. וכך הוא מספר:

בתחילת השבוע היו לי יומיים וחצי שלא יכולתי לעבוד, מסיבה כלשהי. ואז, פניתי בתפילה לבורא עולם, שבזכות לימודי בספר הקדוש, אזכה בשלושת ימי השבוע הנוותרים, להכניס את הסכום הממוצע שאני רגיל להכניס בשבוע עבודה.

לאחרת בבוקר, אני מקבל עבודה לשלושה ימים! והסכום - כמו הממוצע השבועי שלי.

זכות רבינו בעל הזרע משון, תעמוד לכל הלומדים והמסייעים להתברך בכל מיני דמיטב!

ישועה גוררת ישועה

זה קורה כל שנה בו' אלול, יום ההילולא של הצדיק בעל הזרע משון, זכותו תנן עלינו ועל כל ישראל. הן בסעודות מרכזיות, והן ביוזמות נהדרות על ידי קבוצות מתחזקים בתורתו.

עולים שם סיפורים מרתקים לפעמים, ואם כאלו שכבר שמענו רבות על שכחותם, כבעל המעשה מסכים להיחשף, מספר את סיפורו האישי, על ישועה שזכה לה, בזכות לימוד קבוע בספר זרע משון, או בזכות תרומה להפצת דברי תורתו.

וכך, באחד השנים, יסבו קבוצת חברים מקשיבים, שיסבו בסיפור שבוסי קבוע, מדי יום חמישי. כשבפעם זו, נערך הסיפור ביום ההילולא עצמו, מה שהוסיף עוד אנשים לסיפור, ברצותם לטעום ולרדות מהדבש המתוק, תרתי משמע. וכאובן, לשמוע מהמתתפים, אם אכן הדברים כפי שמתפרסמים מפה לאובן, על יסודות שמתאבלות בדורנו האחרון, בזכות רבינו זצ"ל.

אחד המתתפים, נעמד וסיפר, על לא פחות מאחד עשר שנות המתנה ארוכים ומתישים, שהסתיימו בישועה בחסדי השם יתברך, לאחר שהחל להתתקף בסיפור זה בקביעות.

במקום, ישב אחד מאלו שבה לטעום ולהריח. הוא עצמו המתין עדיין לילדים, והיה כקוק ליישועה, אחר שנות המתנה לא קלות. והוא החליט להיכנס לעניין ברצינות, להגיע גם הוא לסיפור בקביעות איתנה כל תמוט, מדי יום חמישי.

וזכה גם הוא. אכן כך. גם הוא נוסע ברחמים ממרומים, נענו תפילותיו המרובות, בזכות לימוד תורתו של רבינו בעל הזרע משון. כפעל הדרך, זכה ללימוד המרום של ספרו, שכל באי שערינו מעידים המה, על תחושה עילאית, על התפעלות מהעומק, על ההבטחה האנונית שנופלת לפתע בדברים כנחשפים לרוחב היריעה והידעה של אותו צדיק ואון. כאשר מעט משב קדושתו מבצבץ מבין הדברים. לא פעם זוכים לטעום מפירות הפרד"ס, שילוב של פס - רח - דרס - סוד באותו קטע.

מדיהם. רבינו שלא השאיר בעולם אחריו ילדים כפשוטו. זוכה בדור האחרון להביא לעולמנו כל כך הרבה נשמות זכות וטהורות, שאמירות בתים שחו חשוכים. להניח רטייה על לבבות שבורים. לרפא תחושות דיכאונות. להעלות יהודים יקרים, ממחבלי כמעט יאוש, לתקווה חלומית שהתאשמה.

אין סולא כתורה!

קול הישועות

פנינים ומזכרי השכל בפרשת השבוע
מתורת הזרע שמשון ז"ע

0733-454-554

לפרטים, הערות והארות, הקדשות
והנצחות: 05276-97791
לקבלת הגליון במייל:
z0772027554@gmail.com

הפעילות בחסות מידעדרוס:
08-9979095

כל הזכויות שמורות ניתן להדפיס לצורך
אישי בלבד

נא הצטרפו לתורמים הרבים
ותראו ישועות
~ עמדות נדרים פלוס <
תולדות שמשון
~ קול הישועות 0733-454-554
~ הפקדה בבנק: 20-489-411390
על שם תולדות שמשון

לרפואת וישועת עם ישראל.

עריכת והפצת הגלינות לזכות:
אברהם ישעיהו בן לאה, מיכאל בן
דבורה, יעקב יואל בן סימא שמחה,
ישראל בן חיה אהובה וזוג מלכה שושנה
בת שירה לאה, הדסה בת ליבי, יצחק
פנחס בן ביילא, רחמים בן חנה ברכה,
ניסים בן מרסל, חיים מאיר בן עלקא,
שמעון בן תמר, יעקב בן תמו ומסעודה
מרסל בת פרחח,

לרפואה שלמה

חיה בת שולמית שרה, הדסה בת ליבי,
הרב יוסף בן מזל טוב, מכלוף בן ימנה

לעילוי נשמת:

שירה לאה בת יעקב הכהן,
דבורה רות בת לייבל לואיס,
יצחק בן עיישה, שלום פרץ בן חיים,
מרדכי בן שושנה, קלודין מזל בת סול,
דורה דינה בת סטה

לזיווג הגון בנקל בקרוב, ובני חיי ומזוני:
יצחק חי בן טובה,
חוה לאה בת פלורה,

מכון תולדות שמשון

לז"נ הגאון המקובל חסידא קדישא
רבי שמשון חיים בן רבי נחמן מיכאל נחמני ז"ע
ללמוד • להתענג • להושיע

תשועה ברוב יופץ

לציבור הלומדים היקר והנכבד!
רצינו להתייעץ איתכם בדבר חשוב מאוד
היות והספר הקדוש זרע שמשון
נכתב כך, שבחומשים בראשית שמות,
ישנם חידושים רבים על כל פרשה,
ולעומתם החומשים ויקרא במדבר דברים,
יש בהם מעט חידושים על כל פרשה. כך
עולה, שב"ה סיימו כבר להדפיס כמעט
את כל החידושים על החומשים האחרונים,
בעוד שנשארו חידושים רבים, בחומשים
בראשית שמות, שעדיין לא הודפסו, ולא
התחלנו לעבוד עליהם.

לכן הוצע רעיון, שבתקופת הקיץ, בה
עוסקים בחומשים ויקרא-דברים, יובאו
החידושים מחומשי בראשית ושמות.
ורצינו לשאול אתכם, לומדים חשובים,
לדעתכם.

בברכה
מכון תולדות שמשון